U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2024, č. j. KRPA-91607-12/ČJ-2024-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2024, č. j. 13 A 13/2024-22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), zajistila žalobce za účelem vycestování. Dobu zajištění stanovila na 90 dnů ode dne vydání rozhodnutí. Žalobci byl totiž vydán příkaz k vycestování ze schengenského prostoru (žádající stát Rakousko) do dne 21. 11. 2023; toto rozhodnutí však nerespektoval. Do České republiky přijel vlakem z Německa, kde byl od roku 2018 čtyři roky kvůli práci.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou, ve které tvrdil, že pochází z Maroka, ale od dětství žil v Itálii, myslel si, že může cestovat po Evropě, resp. nevěděl,

že mu byl vydán příkaz k vycestování ze schengenského prostoru. Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že žalovaná se dostatečně vypořádala s otázkou možnosti uložení mírnějších opatření za účelem vycestování ve formě zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Vysvětlila, že z předchozího jednání žalobce bylo zřejmé, že nebude respektovat uložené povinnosti, neboť již porušoval zákony smluvních států EU tím, že nelegálně pobýval na území Rakouska a České republiky a nerespektoval rozhodnutí správních orgánů.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i rozhodnutí žalované zrušil. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a ustanovení zástupce.

[4] Podle stěžovatele je napadený rozsudek nezákonný i nepřezkoumatelný. Zajištění stěžovatele působí zásadní újmu na jeho právech. Žalovaná učinila své závěry zejména na základě skutečnosti, že se stěžovatel nacházel na území ČR neoprávněně; to však bylo způsobeno tím, že špatně porozuměl právním předpisům. Aktuální potřebu zajištění stěžovatele hodnotila žalovaná pouze optikou jeho jednání v minulosti, aniž by dostatečně vzala v potaz situaci, ve které se nyní nachází, jeho současné chování a spolupráci se správními orgány. Soud nesprávně přejal argumentaci žalované, že stěžovateli nelze uložit zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že nemá v České republice povolení k pobytu ani zde nemá hlášenou adresu pobytu. To ovšem není podmínkou pro uložení tohoto zvláštního opatření. Dále není povinností stěžovatele nabízet složení finanční záruky. Žalovaná měla možnost uplatnění tohoto druhu opatření stěžovateli sama nabídnout. Nemůže tak obstát závěr žalované aprobovaný městským soudem, že by stěžovatel neplnil povinnosti uložené mu zvláštním opatřením. Nakonec stěžovatel napadl závěr soudu, že žalovaná stanovila délku zajištění adekvátně a přezkoumatelně. Žalovaná vycházela při odhadu doby nezbytné k uskutečnění správního vyhoštění ze zcela obecných statistických informací, aniž by zohlednila konkrétní aspekty projednávaného případu.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[7] Ve věci stěžovatele však žádná z těchto podmínek není splněna. Kasační stížnost **je** proto **nepřijatelná**.

[8] Napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, jak je stanovuje rozhodovací praxe NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí.

[9] Z judikatury NSS, na kterou odkázal rovněž městský soud, jednoznačně vyplývá, že nelze omluvit nevědomost cizince o tom, že pobývá na území České republiky, resp. na území EU a smluvních států, neoprávněně (viz např. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24). Městský soud i žalovaná proto správně vyhodnotily, že nevědomost stěžovatele o tom, že není oprávněn cestovat po EU, nemá vliv na rozhodnutí o jeho zajištění za účelem vycestování.

[10] Kasační soud se již opakovaně zabýval také možností uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců namísto zajištění. Například v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 144/2019 - 19, shrnul: „*Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.* (...) *Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná.*“

[11] Pokud jde o otázku stanovení délky zajištění, lze odkázat na judikaturu NSS, podle níž musí správní orgán v rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů* (...). *Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem*“ (viz rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79). Městský soud posoudil tuto otázku v souladu s uvedenou judikaturou.

[12] V řízení proto nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře NSS řešena, popř. byla řešena rozdílně. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se neodchýlil od judikatury; ani se nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[13] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či ze dne 16. 6. 2021,

č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud jí tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[15] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 5. 2024, č. j. 1 Azs 96/2024 - 21, stěžovateli ustanovil zástupce - Mgr. Dalibora Lípu, advokáta, se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary. Ustanovený zástupce však v řízení neučinil žádný úkon právní služby, a soud mu proto nepřiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu